

De morgenster

Trip was een zogenaamde morgenster. Als de rijkelui nog onder hun donzen dekens lagen, was hij al uren bezig. Om vijf uur 's morgens kwam hij van zijn gore nest. Dan nam hij een flinke slok brandewijn en een stuk brood met reuzel, daarna peddelde hij met zijn bakfiets naar de villawijk waar die dag de gemeentereiniging zou komen. Daar ging hij langs de vuilnisbakken. Het belangrijkste was wat de rijkelui ernáást zetten, de grote dingen die niet in de emmer konden maar die ze toch kwijt wilden. Daar was van alles bij. Keurige stoelen bijvoorbeeld, een oude maar redelijke autoped, een kolenkit. Vervolgens woelde hij met leren motorhandschoenen in de vuilnisbak, je kon nooit weten. Als de kar vol was, reed hij naar de vlooiemarkt om de boel te verpatsen. Wat er overbleef, ging mee naar het krot waar hij woonde. Daarachter was een schuur die vol lag met allerhande troep.

Die morgen was hij bezig aan de deftige Avenue 1815; hij had op zijn bakfiets al een prima potkachel, een overjas met bontkraag, een asbak met de beeltenis van kroonprins Wilhelm en een koekblik vol koperen gordijnringen. Trip nam een teug uit zijn fles, propte de kurk er weer in, stak hem onder zijn gerafelde jas en opende de vuilnisbak van nummer 72. Bovenop een rommeltje eierschillen en broodkorsten lag een ingelijste foto. Het glas was gebroken en de zilverkleurige lijst was

aan weerszijden in het midden wat ingedeukt. Het leek alsof iemand ermee op de rand van een tafel geslagen had. Kwaad of zo.

Hij nam het portret in zijn handen en bekeek het. 'Rijke dame,' mompelde hij. Op de foto stond een vrouw met een diadeem in haar donkere haar. Ze had waarschijnlijk een avondjurk aan. Op de zachte huid in haar decolleté had ze een lang, geknoopt parelsnoer. Onder het snoer hield de foto op. De morgenster keek achterop: 'Londen 1936, Love from Alexandra.' 'Alexandra,' bromde Trip. Hoe kon een mens kwaad worden op zo'n vrouw. Dat het glas was stukgeslagen, dat stond voor hem vast. Hij reed naar de vlooiemarkt, sjacherde, en ging toen naar zijn krot. Het portret had hij niet aangeboden. Eerst ging hij met een hamertje zitten kloppen tot de deukjes bijna weg waren. De hele lijst was nu wat platter, maar dat gaf niet. Toen snuffelde hij in zijn schuur tot hij een stuk glas had. Hij sneed het moeizaam op maat en verving het kapotte glas. Hij hing het portret van Alexandra aan de muur, boven het voeteneind van zijn Iegerstee. Hij ging op bed liggen, nam om-en-om een hap metworst en een slok brandewijn en staarde naar de onbekende dame. Ze keek terug, met haar tedere, licht melancholieke glimlach. Er ging zo'n wonderlijke zuiverheid uit van het portret, dat Trip zich beschaamd begon te voelen. Hij stond op, waste zijn grote kop en zijn handen aan het kraantje in de keukenhoek en kamde zijn grauwe haar. Bij nader inzien warmde hij ook wat water op en schoor hij zijn stoppels

af. Toen ging hij weer op het bed liggen kijken. Hij dronk van zijn brandewijn en verbeeldde zich dat Alexandra hem dankbaar aanzag, omdat hij haar gered had uit de klauwen van die rijke schoft aan de Avenue 1815, die haar had geslagen.

Toen hij ontwaakte uit zijn roes was Alexandra er nog steeds. Was dat een meelijdende blik? 'Waarom drink je toch zo?' scheen ze te vragen. Het gebeurde werkelijk dat Trip zijn hele krot begon aan te vegen en op te ruimen. Zo nu en dan keek hij naar Alexandra alsof hij een goedkeurend knikje verwachtte. Nu deed hij het vreemdste van alles wat hij in de laatste jaren gedaan had. Hij ging naar het badhuis. Toen hij terugkwam, was hij rein als een pasgeboren knaap, maar nu voelden zijn kleren weer zo smerig aan. Het was een kettingreactie. Net zoals je een nieuw tapijt koopt, ontdekt hoe schamel de oude meubelen erbij afsteken en die dan ook maar gaat vervangen.

De morgenster deed zijn vuilnisroute niet meer. De hele dag was hij aan het timmeren, schilderen en opknappen. 's Avonds schrobde hij zich schoon in de teil. Hij schoor zich zorgvuldig, waste zijn ondergoed en hemd, en begon weer gelijkenis te vertonen met de man die hij vijf jaar daarvoor geweest was, voordat zijn vrouw wegliep met een andere vent.

Johannes Trip, de meubelmaker, daar begon hij weer op te lijken. Na twee weken was het krot onherkenbaar veranderd in een ordentelijke behuizing. In zijn schuur

vond hij een piëdestal, en een vaas. Die zette hij onder het portret van Alexandra, met gele narcissen erin. Hij zat op zijn bed en keek naar haar gezicht. Was ze nu tevreden? Hij meende dat er een vragende blik in haar ogen was. 'Ja, u hebt gelijk,' zei hij, 'ik moet aan het werk.' Hij zocht zijn meubelmakersspullen bij elkaar, trok een schoon boezeroen aan en ging naar de werkplaats van zijn vroegere baas. Die stond te zwoegen aan een koningsbiljart. Het ging hem niet makkelijk af, hij was oud geworden.

'Daar ben ik weer,' zei Trip.

'Werd tijd,' zei de ander.

Toen de oude meubelmaker stierf, nam Trip de werkplaats over. Hij timmerde een bord boven de ingang met de tekst Alexandra Meubelen. Weldra had hij door de crisis vrijwel niets meer te doen. Hij ging failliet, alles werd verkocht. Trip nam het portret van Alexandra van de muur en sloeg het kapot op de rand van de tafel. Het glas brak en er zaten twee deuken in de lijst.

Hij smeedt het in de vuilnisbak en ging naar de kroeg.

***